

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A pietrelcinai mindennapok

Pio atya 1911. december 7-ig a venafrói kolostorban marad, majd a szeretett Agostino atya kíséretében visszatér Pietrelcinába, ahol már másnapról visszatér az azelőtt megszokott papi életének mindennapjaihoz. Rejtélyes betegsége pedig, amely miatt felettesei ismét hazaküldték, most megint enyhülni látszik.

Bár a kolostortól ismét távol van, a kapucinus közösséghez fűződő kapcsolata mindig élő marad. Leveleket ír az időközben hazatért Agostino atyának, melyben kifejezi iránta érzett háláját, és sokat gondol a közösség többi tagjára is, akik a kolostorban őt szeretetükkel körülvezték, és akiket ő is mindenki másnál jobban szeret. Mindig a ferences rendiek ruháját viseli, azt soha egy pillanatra sem veszi le pietrelcinai tartózkodása idején sem, hiszen ezzel is nyomatékosan ki akarja fejezni a szeretett közösséghez való tartozását és a ferences eszmeiséghez való hűségét, amelyet teljes szívéből vall.

A kapucinus közösséggel való kapcsolatát nem csupán az Agostino atyával és Benedetto atyával váltott levelek jelentik számára. Ő adományokat küld a kolostornak a szentmisék perselyadományjaiból, felettesei pedig néha gyógyszereket vagy gyógyfűveket küldenek neki. Pio atya mindig is abban a tudatban élt, hogy felettesei szeretik őt, és figyelemmel kísérik sorsának alakulását.

Imaélete is a kapucinus rendhez való tartozását tükrözi. Legkedvesebb imádsága a rózsafüzér, amely mélyen meditatív jellegű imádság, amely igen közel áll Pio atya lelkületéhez, és nem csupán magukhoz a ferences hagyományokhoz. Assisi Szent Ferenchez hasonlóan, valamint saját gyermekkorára emlékezvén Pio atya maga is szenvedélyesen szereti a természetet, és benne Isten minden teremtményét. Szívének legfontosabb érzelmei szintén a ferences lelkülethez kötődnek, úgy, mint az istendicséret, a hála érzése, az öröm, az egyszerűség, a testvéri szeretet, a közösséghez ragaszkodás élménye, valamint a szemlélődő élet szeretete.

Pio atya pietrelcinai magányában sokat olvas és tanul. Tanulmányozza a dogmatikát és az erkölcszociológiát, figyelmét e témában különösen Liguori Szent Alfonz írásai keltik fel. Szinte falja a keresztény lelkiség klasszikusait és a szentek életét. Különösen kedveli a nagy misztikusokat: Avilai Szent Terézt és Keresztes Szent Jánost. Szintén különös érdeklődéssel tanulmányozza azokat a szenteket és szerzetesi közösségeket, akik lelkiségükben elsősorban Krisztus szenvedéseire koncentrálnak, mint például Svéd Szent Brigitta és az általa alapított passzionisták rendje.

Szülőfalujában tehát a fiatal szerzetes elsősorban imádkozik és olvas, valamint írni, olvasni, hittanra tanítja a kisdiakokat, és mint mindenki más, ő is egykori gyermekkori barátjaival viccelődik. Egyszóval, a maga szerzetesi lelkületével átítva a vidéki emberek nyugodt, békés és őszinte életét éli.

Pio atya egy alkalommal arról értesült, hogy gyermekkori tanítója, az egykori pap, Domenico Tizzani halálán van, és a faluban senkinek sincs bátorsága bemenni a házába és kibékíteni őt Istennel. Egyetlen pap sem akadt a környéken,

aki hajlandó lett volna felkeresni a haldoklót, aki az egyház által kiközösített hírében állt. Domenico Tizzani elviselhetetlen súlyként nehezedett egykori bűne. Pio atya elmondása szerint egykori tanítója igen derék és okos ember volt, akit ő nagyon szeretett. A kisdiakok, akiket a férfi tanított, köztük a gyermek Pio atya is, semmit sem tudtak tanítójuk erkölcsi állapotáról, sem pedig arról, mit élhet át lélekben egy férfi, akinek családja van, ráadásul egy „kiugrott pap”. Ők csak a szeretetét érezték, és legfeljebb annyit vehettek észre, hogy a fiatal tanító soha nem beszélt nekik a vallásról.

Domenico Tizzani bár már felszentelt pap volt, nem tudta megszakítani kapcsolatát azzal az asszonnyal, akivel közös gyermekeik is voltak. E lelki kín végigkísérte őt egész életében. Mivel csak úgy nevezték, a „házas pap”, Domenico csak a legkritikább alkalmakkor mozdult ki házából, annyira szégyellte magát. Tizzani tanító iskolájából kezdtek elmaradozni a tanítványok is, a felnőttek bizalmatlansága előbb-utóbb a gyermekekre is átragadt.

A gyermek Pio atya is más tanárnál fejezte be tanulmányait, ám most, papként gyakran elhaladt volt tanítója ablaka alatt és egy alkalommal megpillantotta a kapuban Domenico leányát, aki könnyes szemmel álldogált az utcán. Érzékeny lelkű emberként, papként, a köztük lévő egykori szeretetre emlékezvén Pio atya nem tudta megállni, hogy ne kérdezzen tanítója felől. A fiatal lány sírva válaszolta, hogy apja nagyon rosszul van. Pio atya rögtön megkérdezte: „Meglátogathatom?” – „Hát persze” – hangzott a válasz, és azonnal beinvitálták őt a házba. Több mint tíz év után ekkor találkozott újra egymással az egykori pap és tanár, aki élete végéhez közeledett, valamint a fiatal kapucinus szerzetes, az egykori tanítvány. Egy megható beszélgetés végén Tizzani valóban megbánta és meggyóna bűneit, és visszatért Isten népének nyájába, ahonnan lélekben soha nem is távolodott el, csupán az emberek előítéletei szerint. Néhány nap múlva Tizzani visszaadta lelkét Teremtőjének, és minden bizonnal Isten akaratából, Pio atya segítségével és közbenjárására, az Úr valóban befogadta őt kegyelmébe és megbocsájtó szeretetébe. Pio atya pedig ezután minden alkalommal ujjongó lélekkel haladt el tanítója háza előtt az utcán.

Ebben az időszakban az immár megszokott testi szenvedések és lelki megpróbáltatások mellett Pio atyának egy újabb próbatételt is át kellett élnie. Tüdőbajának gyanúja mindenkit óvatosságra készítetett a környezetében. Az emberek egy kissé kerülni kezdték a vele való személyes kapcsolatot, és a fertőzéstől való félelem miatt megtiltották neki, hogy szentmise bemutatásakor ugyanazokat a kelyheket, kendőket és más szent tárgyakat használja, mint a többi pap. Inkább egy-egy saját darabot bocsátottak a rendelkezésére. Benedetto atya, a kapucinus provinciális pedig 1912 januárjában maga küldött neki egy saját kelyhet, hogy a szentmiseáldozatot azzal mutathassa be.

Egy alkalommal az elvégzett röntgenvizsgálat megállapította nála, hogy elsőfokú tuberkulózisban szenved. Ennek híre elterjedt az egész faluban, és még saját rokonai is kezdték kerülni a vele való érintkezést. Isten a legkeményebb megpróbáltatásokat mérte rá, hogy képes legyen elviselni még a legváratlanabb és legkeserűbb szenvedéseket is.

...(folytatás következik)

PIO ATYA SZENTMISÉJE...

Pio atya az első szentmiséje alkalmával az emlékképre saját kezűleg ezt írta: „Jézusom, sóhajom és életem, ma remegve felemellek egy szeretetmisztériumban, veled együtt legyek a világ számára út, igazság, élet és érted szent pap, tökéletes áldozat.” – Sokszor részt vettem Pio atya miséin; mégis nehéz beszélnem erről. Volt valami különös a szentmiséjében, ezért a San Giovanniba tóduló tömegek központja lett. Sokak által látott, elmondott és újramondott dolgokat mondhatok el; ez azt jelenti, hogy Pio atya miséjének legalább bizonyos aspektusait mindenki állandóan egyformán érezte.

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” – amikor Pio atya szentmiséjéről beszélünk, félreérthetetlenül az eucharisztikus áldozat lényegét érintjük, mely minden misében azonos, bármely pap celebrálja is azt. Ki lehet emelni, hogy gyorsabban vagy lassabban végzi, benyomásunk lehet arról, hogy több vagy kevesebb áhítattal végzi-e; maguk az emberek is szívesebben mennek az egyik, mint a másik pap miséjére. Mi papok gyakran halljuk a jó tanácsot: „Úgy mutasd be a szentmisédet, mintha életed első vagy utolsó miséje lenne”; máskor azt hallani: „Nézd meg, hogyan mutatja be egy pap a szentmisét, és már képet alkothatsz magadnak róla.”

Felületes megjegyzéseknek tűnhetnek ezek, valójában azonban mégis tartalmaznak valami kis igazságot és mélységet. A szentmise lényege mindig ugyanaz, a főpap Krisztus; de a pap is hozzátesz valamit a sajátjából, olykor sokat tesz hozzá a sajátjából. Mint ahogyan az is, aki részt vesz rajta; számtalan módon részt lehet venni a szent áldozatban. Attól kezdve, hogy valaki csak azért van jelen, hogy elmondhassa: „Misén voltam”, azon keresztül, hogy teljes odaadással vesz részt benne valaki, egészen odáig menően, hogy ismét másvalaki az isteni áldozattal egyesülve felajánlja önmagát.

A celebrált vagy hallgatott szentmise Jézushoz fűződő kapcsolatunk tükré is lehet, az iránta való szereteté, a róla szerzett ismereteinké, az elért meghittség, az odaadás mértékéé, amelyre vállalkozunk.

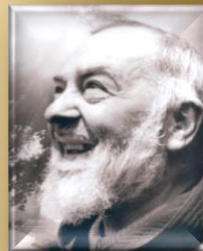
E fogalmak segíthetnek megérteni, milyen beállítódással kell Pio atya miséjéhez közelítenünk, hogy megpillantsuk annak lényegét; ennek az ünneplésnek, amelybe az atya beleadta és amelyben kifejezte teljes önmagát: szeretetét a Megfeszített-Isten, a Szeretet-Isten, a bűnökért Feláldozott-Isten, a Megváltó-Isten, a megváltói művében minket részesítő Isten iránt.

Vissza kell gondolnunk Pio atya egész életére. Hosszú, mondhatnám szakadatlan elmélkedéseire Krisztus szenvedéséről, melyeket sok könnyhullatás kísért; a bűntől való irtózatára, Jézus iránti szeretetére, önmaga teljes felajánlására áldozatul a bűnösökért, a tisztító tűzben szenvedő lelkekért, az Egyházért és a világért. És szem előtt kell tartanunk, az Úr hogyan akarta egybekötni ezt a szolgálatát a megváltás művével: a Sátán elleni harccal, a hit sötétségével, a Passióban való fokozatos részvétellel, mely látható stigmákban csúcsozott ki...

...(folytatás következik)

(Részlet Don Gabriele Amort: Pio atya, miként én ismertem című írásából)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”



Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

5/11.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (18.)

Wojtyła bíboros felkeresi San Giovanni Rotondóban az új Keresztutat is, és végigjárja azt a novemberi hidegben, az est sötétjében, egy szál gyertyával a kezében. A gyertya pislákoló fényében megnézi a szobrokat, és csendben imádkozik. Egy állomás különösen megragadja a bíboros figyelmét: az ötödik stáció, melyben Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet. Ő volt az az ember, aki véletlenül arra járt, amikor Jézust a vesztőhely felé vezették, és a római katonák arra kényszerítették, hogy vegye magára Krisztus keresztjét. Ez a szoboralkotás azért különleges, mert Cirenei Simon vonásaiban Pio atya vonásait fedezhetjük fel. Egy férfit ábrázol, aki segíteni próbál a Názáretinek felállni, aki a kimerültségtől a földön térdel. A stigmákat viselő barát pedig, összetéveszthetetlen ferences csuhájában lehajtott fejjel elindul, és jobb vállán cipeli a hatalmas keresztet, amelyre nem sokkal később Jézust rászegezik majd. Pio atya tehát, a szenvedések férfit, aki stigmákat viselt testén és minden szenvedését a bűnösök üdvösségére ajánlotta fel, ő jeleníti meg Cirenei Simon alakját, aki megosztja Jézussal a kereszt hordozásának kínját.



Wojtyła bíboros tehát a szobornál megáll, elmélyülten elmélkedik, szabad kezével a szobor talapzatának támaszkodik, és halkán, háromszor is megismételve e szavakat, suttogja: „Szegény Jézus... és a Cirenei...”

E szavak a szívéből törtek elő, és a bíboros visszaemlékszik azokra a rejtélyes, ám igen jelentőségeltjes szavakra, melyeket Pio atya mondott neki 1948 áprilisában, húsvét hetében: „Legjobban a vállamon lévő seb fáj, amelyről pedig senki sem tud, és nem is kezeli senki.” És a bíboros egy megjegyzéssel indul tovább: „Minden nap imádkozok Pio atyáért.”

...(folytatás következik)